

Modri pastirček

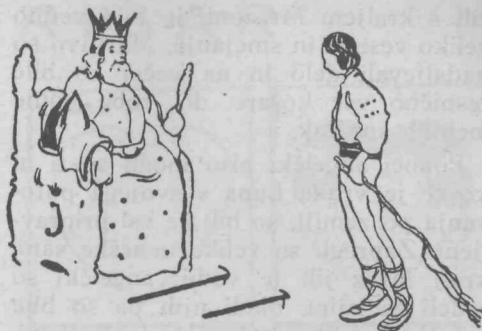
V daljni deželi je živel kralj. Bil je hudo bogat in je imel velike črede. Največ je imel ovac. Med pastirji je bil eden posebno pаметen. O tem je zvedel kralj. Takoj ga je dal poklicati v svojo palačo, da bi z izpraševanjem spoznal njegovo modrost. Ko je prišel pastirček v palačo, je kralj takole začel:

»Slišal sem, da si zelo moder in pаметen. Ako mi prav odgovoriš na tri vprašanja, ne boš več pastir, ampak postal boš kraljevič in boš pri meni do smrti. Pazi, da boš dobro odgovarjal! Povej mi, koliko kapljic vode je v prostranem morju!«

Pastirček je odgovoril: »Če ni nič drugega, gospod kralj, potem je to lahko. Toda najprej ukažite, da ne sme deževati, dokler ne preštejem vseh kapljic morske vode!«

»Zdaj mi pa reci,« pravi kralj, »koliko zvezdic se blišči na nebu!«

»Če ni nič drugega, gospod kralj, bi znal tudi to. Ukažite pa najprej,

da morajo vse te zvezdice priti k vam na vaše veliko dvorišče, in vse do zadnje bom preštel!«

»Zdaj mi pa še povej,« reče kralj, »koliko ur traja večnost!«

»Tudi to ni težko, ako ukažete, gospod kralj, naj čas ne hiti, ampak naj se ustavi. Potem bom lahko izračunal, koliko ur traja večnost!«

»Dobro si se držal, pastirček. Ostaneš pri meni in boš moj sin — kraljevič!«

In prišli so služabniki in oblekli pastirčka v kraljevsko obleko, svojo pa je pastirček spravil za spomin. Kralj je priredil veliko gostijo in povabil vse kralje in kraljice, da bi videli novega sina.

* * *

Sneži!

(Zimska pravljica)

V nebesih so bili vsi angelci neumorni pri delu. Jutri bo moral nastopiti kralj Mraz svojo pot na zemljo in za to so bile potrebne velike priprave. Bilo je vendar čisto jasno: če potuje kralj Mraz na zemljo, mora snežiti. Pred nekaj dnevi so ostrigli oblake — ovčice, iz katerih volne so pričeli izdelovati snežinke.

Sedaj so sedeli že vsi angelčki pri delu od ranega jutra in pukali cele gore snežnobele nebeške volne. Ta je bila tako drobna in nežna, da je bilo delo vsem v pravo veselje. Zato so se sme-

jali in veselo kramljali, dà, prišlo je celó tako daleč, da so pričeli angeli oblikovati snežene kepe in se obmetavati z njimi.

Sveti Peter se doslej ni zanimal za nebeško mladino. Ko bi ga pa skoraj zadela taka mehka bomba, mu je bilo vse skupaj že preveč objestno.

»Zdaj pa končajte, nepridipravi!« je zarohnel in zvenelo je tako grozeče, da so se poredni angelski fantki hitro poskrili po vseh nebeških kotih.

»Če boste še naprej take počenjali, ne pojedete jutri na zemljo,« je nadaljeval sv. Peter. »Potem bodo drugi trosili snežinke!«

Tako je zdaj postalo tiho v velikem prostoru, da bi se lahko slišala šivan-ka, če bi padla na tla. Kajti na zemljo bi vsi radi šli in kadar so se vo-